

РЕШЕНИЕ

№ 1476

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6863** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Г. Р. Г. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221219007930-091-001 / 09. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден и изменен с Решение № 830 / 31. 05. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е необоснован, незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на преценка и анализ на събраните писмени доказателства. Също така жалбоподателя счита, че липсват и основания за провеждане на ревизията по особения ред на чл.122 от ДОПК. Излагат се доводи за неправилно установено начално салдо. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което оспорения РА да бъде отменен. Претендира разноски по делото. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - директора на Дирекция „ОДОП” С., чрез процесуалния си представител моли съда да потвърди обжалвания РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221219007930-020-001/ 05. 12. 2019 г., връчена на 04. 06. 2020 г., изменена със Заповед № Р-22221219007930-020-002 / 04. 06. 2020 г. и Заповед № Р-22221219007930-020-003 / 31. 08. 2020 г., издадени от М. К.

(оправомощена със Заповед № РД-01-818 / 10. 05. 2019 г. на директора на ТД на НАП С.) е възложено извършването на ревизия на Г. Р. Г. ЕГН [ЕГН], за определяне на задълженията на физическото лице по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01. 01. 2013 г. до 31.12.2019 г. Ревизията е следвало да завърши до 04. 11. 2020 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221219007930-092-001/ 03. 12. 2020 г.

В срока по чл.117, ал.5 от ДОПК е постъпило писмено възражение.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22221219007930-091-001 от 09. 03. 2021 г., издаден от М. К. – органа възложил ревизията и М. И. – ръководител на ревизията, връчен на електронен адрес на 10. 03. 2021 г.

С жалба вх. № 94-Г-142 / 23. 03. 2021 г. на ТД на НАП С., Ревизионния акт е оспорен по административен ред.

С Решение № 830 / 31. 05. 2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., издадения Ревизионен акт е частично потвърден и изменен. Решението е връчено на електронен адрес на 03. 06. 2021 г.

С жалба вх. № 53-04-454 / 15. 06. 2021 г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № Р-22221219007930-091-001 от 09. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., в частта му потвърдена и изменен с Решение № 830 / 31. 05. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя Г. Р. Г., са установени задължения общо в размер на 55 372,96 лв., както и и съответните лихви за забава в размер на 23 370,87 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмените бележки, че ревизията е продължила повече от предвидения в чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК срок от 5 месеца. Видно е, че първата ЗВР е връчена на 04. 06. 2020 г. (стр. 43) и съгласно чл. 114, ал. 1, изр. I от ДОПК, срокът започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане, поради което и ревизията е приключила в законовия срок.

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи е установено, че получените доходи не съответстват на имущественото и финансово състояние на жалбоподателя, поради което е прието че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК.

Изготвено е уведомление по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, като от страна на жалбоподателката не

са представени документи в тази връзка, нито е попълнена декларация по образец. Съдът намира констатациите на органите по приходите залегнали в оспорения РА за правилни и законосъобразни.

По делото не се спори по отношение на получените и декларираните доходи на лицето, както и по включените в паричния поток разходи за домакинство и заплатените от лицето консумативи.

За начално салдо към 01. 01. 2013 г. от страна на органите по приходите е приета сумата от 5 000 лв., докато от страна на жалбоподателката се твърди, че е разполагала с 310 000 лв. Сочи се, че парите са лични спестявания, пари предоставени ѝ от нейните родители, както и от бившия ѝ съпруг В. Г. Г..

В същото време, от страна на ревизиращия екип са изследвани доходите на Г. за предходни години, включително и 2009-2012 г., като средно месечния доход е около 450 лв. Съгласно подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2012 г. е декларирана обща годишна данъчна основа в размер на 4 952,16 лв., която е от доходи от трудови правоотношения.

В хода на ревизията са изискани документи и обяснения от В. Г., като същият е посочил, че с жалбоподателката са били женени в периода от 2006 г. - 2011 г., като през 2006 г. е усвоена сума в размер на 240 000 лв. по договор за предоставяне на кредит за ремонт и строителство, сключен [фирма] за строителство на недвижим имот, представляващ жилищна сграда в [населено място], кв. В.. През 2007 г. е усвоена сума в размер на 240 000 лв. по договор за предоставяне на кредит за ремонт и строителство, сключен с [фирма] за строителство на недвижим имот, представляващ жилищна сграда в [населено място], кв. В..

През 2008 г. е извършена продажба на недвижим имот - апартамент, в режим СИО, находящ се в [населено място],[жк], за сумата от 28 5473 лв. Освен това Г. е посочил получени през 2010 г. печалби от участие в хазартни игри в размер на 52 000 лв., за което са приложени разплащателни документи от организатор на хазартни игри. Посочил е също така, че получените средства са използвани за строителство на къща в [населено място], както и за закупуването на оборудване на същия. Заявено е, че след развода им, част от неизползваните средства от усвоени заеми, парични награди от хазартни игри и продажбата на недвижим имот, в размер на 310 000 лв. са оставени в разпореждане на Г. Г..

Ревизиращият екип е приел за недоказано така посоченото начално салдо в размер на 310 000 лв., доколкото предоставените заеми на бившия съпруг на жалбоподателката са целеви за изграждането на къща в [населено място] и съответно сумите са използвани за тази цел.

В същото време не са приети за доказани приходите от продажбата на семейния имот в[жк]на Д. Т., тъй като е отбелязано, че Д. Т. е във фактическо семейно съжителство с В. Г. и имат дете, родено през 2008 г., като към момента на ревизията настоящият адрес на Г. съвпада с административния адрес на продадения апартамент. Посочено е също така, че с оглед данните от осигуряването на Д. Т., същата няма как да е получила доходи, които да обусловят възможността ѝ да направи плащането, което не е финансирано от банка, възлизащо в размер на 85 473 лв.

Установено е също така, че в подадената ГДД по чл. 50 за 2012 г., В. Г. е декларирал непогасена част от предоставени заеми към 31.12.2012 г. в общ размер на 320 600 лв.,от които към [фирма] в размер на 299 100 лв. и към [фирма] в размер на 21 500 лв.

По отношение на установените задължения за 2013 г.

От страна на ревизиращия екип, за начална разполагаема сума в брой е приета такава в размер на 5 000 лв., като е установено несъответствие /паричен недостиг/ в размер на 31 675,75 лв.

Сумата е изчислена при разполагаеми парични средства в началото на периода към 01.01.2013 г. в размер на 6 604,95 лв., от които в брой – 5 000 лв. и по банкови сметки в размер на 1 604,95 лв. и в края на периода към 31.12.2013 г. - налични парични суми по банкови сметки - 7 270,11 лв., като са съпоставени установени общо постъпления през годината в размер на 162 241,48 лв. и извършени разходи в размер на 193 252,07 лв.

Определен е дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2013 г. в размер на 3 167,00 лв. и лихви за просрочие в размер на 2 205,05 лв.

В същото време с решението на решаващия орган са приети за частично основателни възраженията изложени в жалбата по административен ред, относно началното салдо, като е прието такова в размер на 115 000 лева, формирано от първоначалните 5000 лв. и 110 000 лева от продажба на семеен имот. Вследствие на това не е налице недостиг на парични средства и с решението на директора на Дирекция „ОДОП“ РА е отменен в частта на установените задължения за 2013 г. и съответните лихви за забава.

Въпреки, че РА е отменен за 2013 г. и съответно жалбоподателката няма правен интерес от обжалването в тази си част, съдът намира за необходимо да отбележи, че законосъобразно е установено началното салдо, след корекцията от страна на решаващия орган.

В случая не може да се приеме за доказани твърденията на жалбоподателката, че същата е разполагала с начално салдо от 310 000 лв., които са били предоставени от бившия ѝ съпруг.

Видно е, че предоставените на В. Г. банкови заеми са целеви и същите са изградени на къща в [населено място]. При положение, че впоследствие се продава къща в Б., очевидно отпуснатите парични средства са отишли именно за нейното изграждане, поради което не е възможно Г. да е предоставил 310 000 лв. на бившата си съпруга.

Освен това, видно от представената справка от ЕСГРАОН (стр. 219) В. Г. и Д. Т. имат дете родено през 2008 г. и съответно с оглед новото си семейство звучи нелогично Г. да предостави безвъзмездно голяма сума пари на бившата си съпруга.

Видно и от представената (стр. 222) ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ на В. Г. за 2012 г., същият е декларирал за тази година непогасена част от предоставени заеми към 31.12.2012 г. в общ размер на 320 600 лв., от които към [фирма] в размер на 299 100 лв. и към [фирма] в размер на 21 500 лв.

С оглед така предоставените заеми, не би било възможно Г. да предостави и 310 000 лева на бившата си съпруга, още повече, че според данните за неговото осигуряване, същият е получавал ниска по размер заплата, видно от приложената (стр. 201) справка.

В същото време са неоснователни и доводите, че заемите били върнати на Г.. Действително, представени са (стр. 259-268) споразумения и разписки, но същите като частни писмени документи, могат да са доказателство единствено, че са подписани от посочените лица. Освен това, разписките са от началото на месец януари 2013 г. и не може да се приеме, че сумите са предоставени на жалбоподателката преди началото на ревизиращия период. В тази връзка следва да се отчете и обстоятелство, че в разписките се сочат суми платени в брой, които многократно надвишават допустимия

размер от Закона за ограничаване плащанията в брой.

Съдът намира за неоснователни и доводите изложени в жалбата, че от продажбата на апартамента в ж.к. Х. С. през 2008 г. семейство Г. са получили повече от признатите от решаващия орган 110 000 лева, а всъщност цената по сделката била 286 141 лв.

Видно от решение № 31 / 28. 02. 2011 г. по гр. Д. № 70 / 2011 г. на РС Сливница (стр. 337 от адм. преписка) макар от тази дата да е допуснат развода по взаимно съгласие между Г. Г. и В. Г., последният още от 2008 г. има дете от Д. Т.

Видно от представения (стр. 75 от адм. преписка) Нотариален акт № 145 от 21. 08. 2008 г. Г. Г. и В. Г. продават на Д. Т. собствения си апартамент, находящ се в [населено място], [жк], [улица], [жилищен адрес] за сумата от 110 000 лв., платими чрез банков кредит от [фирма].

Действително, представен е и предварителен договор от 04. 07. 2007 г. за покупко-продажба на същия недвижим имот, в който е посочено, че цената е 146 302 евро, от които 43 702 евро капаро и 102 600 евро остатък. Представено и е писмо от 19. 08. 2008 г. на [фирма], съгласно което е разрешен кредит на купувача в размер на 200 000 лева.

В същото време, независимо от така представените документи, които са частни такива и нямат обвързваща съда материална доказателствена сила и достоверна дата, в съставения нотариален акт еднозначно се сочи, че апартамента е закупен за 110 000 лева, поради което правилно е приета и именно тази сума за продажна цена.

Предвид изложеното съдът намира за правилни мотивите на решаващия орган относно разполагаемото начално салдо и възможността жалбоподателката да получи допълнителни средства от бившия си съпруг

По отношение на установените задължения за 2014 г.

При направената съпоставка за 2014 г., не е констатирано несъответствие, поради което с РА не са установени допълнителни задължения за 2014 г.

В същото време е констатирано, че през 2014 г. жалбоподателката е продала на К. Ц. недвижим имот в [населено място], [улица], състоящ се от поземлен имот 570,00 кв. м., ведно с построена в мястото еднофамилна триетажна жилищна сграда с РЗП 456,50 кв. м. За получения доход от продажбата на имота е установено, че не е подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, въпреки че е налице облагаем доход по чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ, във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДФЛ.

От страна на жалбоподателката, за продажбата на имота е представен Нотариален акт №134 от 11. 06. 2014 г., дело №306/2014, съгласно който покупната цена е 105 000 лв.

Констатирано е също така, че за продажбата на имота съгласно представена възлагателна поръчка №170128/11.03.2013 г. на [фирма] от жалбоподателката е възложено на дружеството посредничеството при продажба на недвижимия имот, находящ се в [населено място],[жк], [улица], при уговорено възнаграждение в размер на 3% от продажната цена на недвижимия имот, за цена в размер на 299 250 евро.

Съгласно представени банкови извлечения от [фирма] е установено, че на 09.06.2014 г. и на 11.06.2014 г. по банкова сметка на жалбоподателката постъпват суми от К. Ц. в общ размер на 528 000,00 лв., от които на 09.06.2014 г. в размер на 10 000 лв. с основание - съгласно договор №170128 от 09.06.2014 г., на 11.06.2014 г. в размер на 423 000 лв. с основание - договор за покупко-продажба на обзавеждане и оборудване от 11.06.2014 г. и на 11.06.2014 г. в размер на 95 000лв. с основание - покупка на имот съгласно нотариален акт.

С издадения РА е прието, че посредством сключеният договор за покупко-продажба на обзавеждане от 11.06.2014 г. и извършено плащане по банков път в размер на 423 000 лв., с основание - договор за покупко-продажба на обзавеждане и оборудване от 11.06.2014 г., страните по сделката целят отклонение от данъчно облагане, изразяващо се в прикриване на реално договорената и платена продажна цена в размер на 528 000 лв. за сделката по покупко-продажбата на конкретния недвижим имот.

С акт за възлагане на експертиза от 09. 02. 2021 г. е възложено определянето на пазарна оценка на имота и пазарна цена на обзавеждането на горесцитирания имот към момента на сделката. Резултатът от експертизата е приет с Протокол № Р-22221219007930-145-001 от 04.03.2021 г.

От назначеното в ревизионното производство вещо лице е определена пазарна цена на недвижим имот /къща/, към момента на продажбата, ведно с всички трайно прикрепени, представляващи неразделна част от недвижимия имот към 11.06.2014 г., е в ценови диапазон, от 447 592,00 лв. до 494 707,00 лв. Пазарната цена на обзавеждането на горепосочения имот към момента на сделката – 11.06.2014 г. е в ценови диапазон, от 58 299,00 лв. до 73 084,00 лв.

На база резултатите от експертизата, в РА е констатирано, че пазарната цена на самия жилищен имот се доближава до стойността на сделката, докато определената пазарна цена на обзавеждането е неколкократно по-ниска от тази, заявена от лицата.

Съобразно изложеното, при определяне на дължимия данък, с цел ревизираното лице да се постави в най-благоприятни за него условия, в РА е прието продажната цена на имота да се намали със 73 084 лв., представляващи стойността на горната граница на определената по експертиза пазарна цена на обзавеждането.

С РА е определена данъчна основа за 2014 г. в размер на 359 237,88 лв., която сума представлява положителната разлика между продажната цена на имота, намалена с пазарната цена на обзавеждането /528 000,00 лв. – 73 804 лв./ и цената на придобиване /55 042,80 лв./, намалена с 10% данъчно-признати разходи /39 915,32 лв./.

От страна на жалбоподателката се оспорва, така определената цена, като се твърди, че реалната цена е именно 105 000 лв., а останалото е за обзавеждането, което не подлежи на облагане. Сочи се, че значителна част от имота е построена през 2010 г., поради което до продажбата през 2014 г. са минали повече от три години и сделката не подлежи на облагане. Сочи се също така, че неправилно е определена пазарната цена.

Съдът намира така изложените доводи в жалбата за неоснователни.

Видно от възлагателната поръчка №170128 от 11.03.2013 г., към [фирма], първоначално обявената и търсена от продавача цена на недвижимия имот в [населено място] е 299 250 евро. В поръчката липсват договорености, че посочената цена е във връзка с две отделни сделки, а именно - за продажба на имота и за продажба на обзавеждането. В същото време брокерът издава фактура №[ЕГН]/12.06.2014 г. с данъчна основа 15 840 лв., представляваща 3% от реално получените суми по банков път от Г. Г., а именно 528 000 лв. Идентичен е случаят и при купувача К. Ц., на когото дружеството издава фактура №[ЕГН]/12.06.2014 г. с данъчна основа 15 006,67 лв.

Видно и от приетата в хода на ревизията експертиза, пазарната цена на имота значително се различава от продажната цена на къщата, а от друга страна самото обзавеждане не отговаря на цената по договора за продажба на обзавеждане.

В същото време, в хода на настоящото производство не се ангажираха доказателства, включително и чрез изслушване на съдебно-оценителна експертиза, от която да се

направи заключение, че цената на имота е именно тази посочена в нотариалния акт. Съгласно чл. 13, ал. 1, т., б. „а“ от ЗДДФЛ, не са облагаеми доходите, придобити през данъчната година от продажба или замяна на един недвижим жилищен имот, ако между датата на придобиването и датата на продажбата или замяната са изминали повече от три години.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите, че голяма част от къщата е построена през 2010 г. и до датата на продажбата са минали повече от 3 години. Действително представени са (стр. 148-183) различни видове актове в процес на строителството, но видно от Удостоверение № 515/30. 05. 2013 г. (стр. 340 от адм. преписка) с него е въведена в експлоатация сградата. Видно от НА № 89 / 28. 03. 2012 г. (стр. 324 от адм. преписка) В. Г. подава на Г. Г. 1/2 идеална част от съсобствената им триетажна жилищна сграда, изградена на етап „груб строеж“.

При това положение, съдът намира, че законосъобразно с издадените РД и РА, за дата на придобиване на поземлен имот пл. №499, находящ се в [населено място], [улица] приета дата 28.03.2012 г., по данни за вписана покупка в Агенция по вписванията; на S идеални части от сграда, жилищна сграда с РЗП 456.50 кв. м., находяща се в [населено място] [улица], е приета дата 28.03.2012 г., която е датата на вписване в Агенция по вписванията на извършената покупка; на S идеални части от сграда, пл. №499, жилищна сграда с РЗП 456.50 кв. м., стара имотна партида: 446471, находяща се в [населено място] [улица], е приета дата 30.05.2013 г., съгласно Удостоверение №515/30.05.2013 г. за въвеждане в експлоатация на строеж.

Доколкото между датата на придобиването и датата на продажбата не са изминали повече от три години и на основание чл. 13, ал. 1 от ЗДДФЛ придобития доход е облагаем, но не е деклариран.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя, като положителната разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото се намалява с 10 на сто разходи. На основание чл. 33, ал. 6 от ЗДДФЛ, цената на придобиване по ал. 1, 2 и 4 е: т. 1 - документално доказаната цена на придобиване на имуществото; т. 3. - нула - когато няма документално доказана цена на придобиване, включително за имущество, придобито по дарение, или за акции и дялове, получени при разпределение на печалба или друг източник на собствен капитал; Цената на придобиване по ал. 1 е нула и при последваща продажба или замяна на поземления имот по т. 8, включително на ограничени вещни права върху него.

Във връзка с определяне цената на придобиване на недвижимия имот на ревизираното лице са връчени искания, с които са изискани документи, доказващи начин и цена на придобиването на недвижимия имот. До издаване на РД такива документи не са представени и на основание чл. 37, ал. 4 от ДОПК в РА е прието, че не съществуват.

В хода на административното обжалване, от страна на решаващия орган отново са изискани документи, касаещи цената на придобиване, като с писмо от 21. 05. 2021 г. (стр. 94) от страна на жалбоподателката са представени 6 бр. фактури и протоколи за приемане на СМР.

Съдът намира, че в случая правилно е определена горепосочената сума за придобиване на имота, тъй като и представените в хода на административното обжалване документи, не доказват извършените разходи.

Както правилно сочи и решаващия орган, фактурите не са придружени с

платежни документи за тяхното заплащане, бившият съпруг на жалбоподателката е бил служител и в двете дружества, като освен това фактурите не са включени в дневниците за продажби на тези дружества. Видно от фактурите, като основание за неначисляване на ДДС, е посочено чл. 50, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, което означава че при производството, придобиването или вноса на които не е било налице право на приспадане на данъчен кредит, което фактически е невъзможно доколкото се касае за значително количество строителни материали. Освен това няма и доказателства за притежаван кадрови ресурс от двете дружества да извършат строително – монтажните работи и предмета им на дейност не е свързан със строителството.

При това положение, правилно за документално доказана цена на придобиване на имота е приета сума в размер на 55 042,80 лв., съотносима на удостоверения материален интерес по сделката при придобиване на имота по данни от Агенцията по вписванията. В съответствие с това и правилно е определен дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2014 г. в размер на 35 923 лв. и лихви за просрочие в размер на 21 361,86 лв.

По отношение на установените задължения за 2015 г.

По отношение на тази година, с издадения РД, не е констатирано несъответствие и превишение на разходите над приходите. Установено е обаче, че през 2015 г. жалбоподателката е продала недвижим имот в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 7, представляващ апартамент със застроена площ 41,42 кв. м. За продажбата е представен Нотариален акт №95, том IV, рег. №4928, дело №594 от 23.09.2015 г., съгласно който имотът е продаден на А. Л. за сумата от 14 830 евро или 29 004,96 лв.

Съгласно представени банкови извлечения от [фирма] на 24.09.2015 г. по банкова сметка на жалбоподателката е постъпила сума в общ размер на 39 749,70 лв., с основание - продажба на имот с пълномощно и плащане на мебелите.

Констатирано е, че имотът е придобит на 17.11.2014 г. съгласно НА №130, том V, рег. №5282, дело №789 от 2014 г. за покупко-продажба недвижим за сумата от 20 300,00 лв., с удостоверен материален интерес в размер на 28 665,70 лв., съотносим с размера на данъчната оценка към датата на покупко-продажбата.

Доколкото между датата на придобиване и на продажба на имота не са изминали повече от 3 години, така реализираният доход от продажбата на имота е облагаем, но не е деклариран. В тази връзка на основание чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ с РА е определен размер на облагаемия доход от тази продажба в размер на 7 834,46 лв. Сумата е изчислена като положителна разлика между продажната цена на имота в размер на 39 749, 70 лв. и цената на придобиване в размер на 20 300,00 лв., намалена с 10% данъчно-признати разходи, които са 870,50 лв.

На основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ с РА е установен дължим данък за 2015 г. в размер на 783,00 лв. Изчислени са лихви за просрочие в размер на 385,89 лв.

Видно е, че в жалбата не са изложени конкретни възражения срещу така определените задължения, поради което съдът намира, че същите са правилно установени.

Безспорно е, че между датата на придобиване и датата на продажбата си минали по-малко от 3 години, поради което така реализирания доход е облагаем по аргумента за противното от чл. 13, ал. 1, т. б. „а“ от ЗДДФЛ, а самия размер е определен, съобразно чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, поради което жалбата е неоснователна и в тази си част.

По отношение на 2016 г., 2017 г. и 2018 г. не са установени несъответствия и с

издадения РА не са установени допълнителни задължения.

По отношение на установените задължения за 2019 г.

С издадения РД, е определено несъответствие в размер на 115 620,20 лв. и допълнително е констатиран недеklarиран доход в размер на 150 000 лв., представляващ получена сума от [фирма], за която е прието, че не е доказано като възстановена на лицето сума от направена преди това вноски в дружеството в размер на 160 000 лв.

На базата на подадените възражения с РА, сумата от направена вноски в [фирма] в размер на 160 000 лв. е включена в разходната част. Вследствие на това с РА е изчислено несъответствие в размер на 259 993,80 лв.

Така констатираният недостиг е изчислен на базата на разполагаеми парични средства в началото на периода към 01.01.2019 г. в размер на 305 044,86 лв., като са съпоставени установени общо постъпления през годината в размер на 201 338,45 лв. и извършени разходи в размер на 759 254,82 лв.

Във връзка с установения недостиг в размер на 259 993,80 лв., с РА е определен дължим данък за 2019 г. в размер на 25 993 лв. и лихви за просрочие в размер на 2 260,13 лв.

От своя страна, с оглед приетото от решаващия орган относно начална разполагаема сума към 01.01.2013 г. и изчислено превишение към 31.12.2013 г. в размер на 73 324,25 лв., следва посочената сума на констатираното превишение да бъде приета за разполагаема към 31.12.2014 г. и съответно пренесена в съпоставките за следващите периоди на финансовите 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., за които не са констатирани несъответствия. Установената в РА началната разполагаема сума в брой към 01.01.2019 г. в размер на 291 574,07 лв. е увеличена със сумата от 73 324,25 г. и е определена на 364 898,32 лв.

Вследствие на това, е определено несъответствие в размер на 186 669,60 лв. и съответно дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2019 г. в размер на 18 666,96 лв. и лихви за просрочие в размер на 1 623,12 лв.

В същото време, с жалбата се сочи, че несъответствието произтича тъй като неправилно не е признато, че през периода 2014 г. – 2018 г. платените на В. Г. суми по банков път от жалбоподателката, съответно през 2014 г. – в размер на 14 150 лв., през 2015 г. – 25 800 лв., през 2016 г. – 13 000 лв., през 2017 г. – 20 500 лв. и през 2018 г. – 20 300 лв., са възстановени в брой на ревизираното лице през съответните години. Освен това неправилно не била приета и сумата от 198 675,75 лв. която сума е част от сумата предоставена на ревизираното лице от Г., с произход възстановени заеми от двете търговски дружества [фирма] и [фирма] през 2013 г. Общият размер на тези суми е 292 425,75 лв., които не са пренесени в съпоставките за 2013-2018 г. и е достатъчен да компенсира установения недостиг на 186 669,60 лв.

Съдът намира така изложените доводи за неоснователни. По отношение на възстановените заеми, от страна на съда вече са изложени мотиви (стр. 4 от настоящото решение) относно причини, поради които не приема за доказан факта на връщането на заемите.

В същото време, съдът намира, че не са налице и доказателства за връщането на жалбоподателката, на предоставените от нея парични средства на Г.. Видно е, че парите от страна на Г. Г. са превеждани по банков път на В. Г., докато за връщането на парите е представена (стр. 258) декларация от Г. Г., че е получила парите, но същата тази декларация като частен документ, може да удостовери единствено

неизгодни за издателя факти.

В тази връзка са несъстоятелни доводите, че между бивши съпрузи не следвало да се съставят документи, тъй като точно обратното, именно между бивши съпрузи, с оглед прекъснатите взаимоотношения би следвало да се съставят документи за върнати суми, каквито са налице за тяхното предоставяне. Доколкото не са налице безспорни доказателства за връщането на тези суми от Г., включително и евентуално за тяхното влизане в патримониума на жалбоподателката, било като суми в брой или суми по сметки, правилно тези суми не са включени в паричния поток за годините.

С оглед гореизложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

Следва да се отбележи и че съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията почл. 122, ал. 1 от ДОПК, е подкрепено със събраните доказателства.

По делото от страна на жалбоподателя не успяха да се оборят фактическите констатации в ревизионния акт и да се докажат получените доходи и съответствието им с финансовото и имущественото състояние на лицето.

Относно начислените лихви в РА, предвид факта, че задължението за лихви е акцесорно и след като по изложените по-горе съображения съдът счита за доказано основното задължение, лихвите са начислени законосъобразно и в тази си част РА също е доказан и съответно следва да бъде оставен в сила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Г. Р. Г., ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221219007930-091-001 / 09. 03. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден и изменен с Решение № 830 / 31. 05. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са установени задължения за довносяне по ЗДДФЛ в общ размер на 55 372,96 лв., както и съответните лихви за забава в размер на 23 370,87 лв.

ОСЪЖДА Г. Р. Г. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 892 (две хиляди осемстотин деветдесет и два) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

